

estats que no siguin part en el Protocol, a partir de la data d'entrada en vigor d'acord amb el que estableix l'article 11 del Reglament (CE) 3093/1994.

j) El despatx a lliure pràctica a la Comunitat Europea de substàncies regulades importades de països tercers sense la llicència necessària per fer-ho, tal com especifica l'article 6 del Reglament (CE) 3093/1994.

2. Constitueix infracció greu l'adopció per qualsevol persona de les conductes següents:

a) Superar les quotes de producció de bromur de metil que estableix per a cada productor l'apartat 6 de l'article 3 del Reglament (CE) 3093/1994, en una quantitat inferior al 10 per 100 del nivell calculat.

b) Superar, a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, la quota de comercialització o utilització per compte propi d'1,1,1-tricloroetà que estableix per a cada productor l'apartat 5 de l'article 4 del Reglament (CE) 3093/1994, en una quantitat inferior al 10 per 100 del nivell calculat.

c) Superar les quotes de comercialització o utilització per compte propi de bromur de metil que estableix per a cada productor l'apartat 6 de l'article 4 del Reglament (CE) 3093/1994, en una quantitat inferior al 10 per 100 del nivell calculat.

d) Superar les quotes de comercialització o utilització per compte propi d'hidroclorofluorocarburs que estableix per a cada productor o importador l'apartat 8 de l'article 4 del Reglament (CE) 3093/1994, en una quantitat inferior al 10 per 100 del nivell calculat.

e) Ocultar o falsejar les dades de les comunicacions a què es refereix l'article 17 del Reglament (CE) 3093/1994.

f) Negar-se al requeriment d'efectuar la comunicació a què es refereix l'apartat anterior, amb relació a l'article 17 del Reglament (CE) 3093/1994.

g) No recuperar, quan sigui factible, les substàncies regulades contingudes en els aparells i mitjançant les tècniques a què es refereix l'article 14 del Reglament (CE) 3093/1994.

h) No prendre les mesures de prevenció contra les fuites de substàncies regulades a què es refereix l'article 15 del Reglament (CE) 3093/1994.

3. Constitueix infracció lleu:

a) No comunicar o no presentar la còpia a què es refereix l'article 17 del Reglament (CE) 3093/1994 o fer-ho fora dels terminis establerts per a això.

b) No complir els requisits mínims exigits de qualificació del personal de manteniment a què es refereixen els articles 14 i 15 del Reglament (CE) 3093/1994.

Article 3. Sancions.

1. Les infraccions molt greus se sancionen amb una multa de 50.000.001 pessetes a 200.000.000 de pessetes.

2. Les infraccions greus se sancionen amb una multa de 10.000.001 pessetes a 50.000.000 de pessetes.

3. Les infraccions lleus se sancionen amb una multa d'1.000.000 a 10.000.000 de pessetes.

4. Les infraccions molt greus poden ser sancionades addicionalment amb la clausura temporal o definitiva, total o parcial de les instal·lacions; en cas que això s'esdevingui, els drets dels treballadors queden salvaguardats d'acord amb el que preveu la legislació laboral.

5. El que s'ha establert anteriorment s'entén sens perjudici de les responsabilitats civils o penals en què hagi pogut incórrer l'infractor.

Article 4. Potestat sancionadora.

1. En cas que la potestat sancionadora correspongui a l'Administració General de l'Estat, exerceix aquesta potestat:

a) El Consell de Ministres, en sancions corresponents a les infraccions molt greus.

b) El titular del Ministeri de Medi Ambient, en sancions corresponents a les infraccions greus.

c) El titular de la Secretaria General de Medi Ambient del Ministeri de Medi Ambient, en sancions corresponents a les infraccions lleus.

2. En els supòsits que estableix l'apartat anterior, el director general de Qualitat Ambiental del Ministeri de Medi Ambient és competent per iniciar, si s'escau, els procediments sancionadors corresponents.

Disposició final primera. Fonament constitucional.

Aquesta Llei es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.10 i 23 de la Constitució.

Disposició final segona. Facultat de desplegament.

Es faculta el Govern per dictar les normes de desplegament i aplicació d'aquesta Llei.

L'organisme competent ha d'establir els requisits mínims de qualificació del personal de manteniment, els procediments de recuperació i les mesures de prevenció de fuites de substàncies controlades, a què es refereixen els articles 14 i 15 del Reglament (CE) 3093/1994, i l'apartat 2.b) de l'article 2 d'aquesta Llei.

Disposició final tercera. Entrada en vigor.

Aquesta Llei entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 3 de març de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

5568 LLEI 5/1998, de 6 de març, d'incorporació al dret espanyol de la Directiva 96/9/CE, del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de març de 1996, sobre la protecció jurídica de les bases de dades. («BOE» 57, de 7-3-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Les diferències de protecció jurídica de les bases de dades en les legislacions dels estats membres de la Unió Europea incideixen de manera directa i negativa en la llibertat de les persones físiques i jurídiques de submi-

nistrar béns i de prestar serveis al sector de les bases de dades.

El risc que aquestes diferències, especialment en el sector de les bases de dades d'accés en línia, s'aguditzin a mesura que els estats membres adoptin noves disposicions en un àmbit que està adquirint una dimensió cada vegada més internacional, ha motivat que el Parlament Europeu i el Consell, per mitjà de la proposta inicial de la Comissió, hagin adoptat la Directiva 96/9/CE, del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de març de 1996, sobre la protecció jurídica de les bases de dades.

L'objecte d'aquesta Llei és incorporar la Directiva esmentada al Dret espanyol a fi de complir el mandat comunitari que va assumir Espanya en incorporar-se a la Comunitat Europea.

Raons d'eficàcia i economia legislativa justifiquen que aquesta incorporació es faci directa ment al text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril. Amb això es vol evitar una proliferació de textos diferents i facilitar als destinataris de la norma l'accés i la utilització de la normativa actual sobre propietat intel·lectual.

La Llei es divideix en tres capítols dedicats, respectivament, al dret d'autor, al dret «sui generis» i a altres disposicions. El text està format per set articles, dues disposicions derogatòries i una disposició final única, en total.

En regular en capítols separats els drets d'autor i el «sui generis», se segueix l'estructura de la Directiva objecte de transposició. Aquesta separació és necessària en la mesura que hi ha una distinció clara entre ambdós tipus de protecció.

Així, d'una banda, el dret d'autor es reconeix sobre la base de dades que per la selecció o disposició dels seus continguts sigui una creació intel·lectual, sens perjudici, si s'escau, dels drets que puguin subsistir sobre aquests continguts. Per tant, s'exigeix, tal com passa en la resta de les obres incloses en el llibre I del text refós, l'element de l'originalitat com a requisit «sine qua non» perquè s'apliqui la protecció mitjançant els drets d'autor. Aquesta protecció a través dels drets d'autor també es pot aplicar als elements necessaris per al funcionament o la consulta d'algunes bases de dades com el tesaurus i els sistemes d'indexació.

En segon lloc, pel que fa a l'anomenat dret «sui generis», que és una innovació en la major part dels ordenaments dels països comunitaris, la protecció es refereix a àmbits diferents dels que abraça el dret d'autor, ja que la seva titularitat correspon al fabricant de la base de dades, i s'exigeixen uns requisits determinats perquè aquest dret es pugui reivindicar. En efecte, l'objecte d'aquest dret «sui generis» és garantir la protecció d'una inversió substancial, des del punt de vista quantitatiu o qualitatiu, en l'obtenció, la verificació o la presentació del contingut d'una base de dades. Aquesta protecció s'aplica amb independència que la base de dades o el seu contingut estiguin protegits pel dret d'autor, els drets reconeguts en els títols I a VII del llibre II del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, o altres drets, i sens perjudici d'aquests drets.

En seguir la tècnica d'inserció directa en el text refós, la Llei només incideix en els aspectes que representen una novetat, i no fa cap referència als que representarien una reiteració del text refós esmentat.

D'aquesta manera, s'ha respectat l'estructura dissenyada en el títol II del llibre I del text refós de 1996, que, en els seus tres capítols, es refereix, respectivament, al subjecte, l'objecte i el contingut. Pel que fa als articles inclosos en aquests capítols, no ha calgut introduir cap modificació en els que integren el capítol I del títol II, relatiu als subjectes, perquè en aquest punt els supòsits

de la Directiva objecte de transposició coincideixen amb els del nostre text refós.

No passa el mateix amb alguns articles que fan referència a l'objecte i al contingut de la Directiva. En aquest cas, en elaborar la Llei de transposició s'han introduït petits retocs en els articles corresponents. Atesa l'amplitud de la redacció d'aquests articles, no era imprescindible introduir-hi reformes; tanmateix s'ha optat per aquesta tècnica a l'efecte de facilitar-ne la interpretació pel que fa a les bases de dades.

Així, en primer lloc, i respecte a l'article 1 de la Llei, es fa una nova redacció de l'article 12 del text refós dedicat a l'objecte.

Pel que fa als drets d'explotació, que preveu el capítol III del títol II del text refós, no s'han hagut de modificar ni l'article 18, dedicat al dret de reproducció, ni el 19, regulador del dret de distribució.

Pel que fa al primer, l'article 18, l'amplitud dels termes d'aquest article empara tant la reproducció permanent de la base de dades com la temporal o provisional, sigui quin sigui el mitjà o la forma de reproducció. En el cas de l'article 19, el fet que aquesta Directiva 96/9/CE sigui la cinquena que, en matèria de propietat intel·lectual, s'incorpora al nostre ordenament jurídic, ha fet innecessari modificar-lo, perquè el sistema d'esgotament en cas de primera venda en el territori de la Unió Europea ja s'ha incorporat al text refós. D'altra banda, la qüestió de l'esgotament d'aquest dret de distribució no es planteja en el cas de bases de dades en línia que entren en el marc de la prestació de serveis. Cada prestació en línia és un acte que requereix autorització.

Tanmateix, no passa el mateix en el cas dels articles 20 i 21 del text de 1996. En concret, l'article 2 de la Llei fa una nova redacció de la lletra i) de l'apartat 2 de l'article 20 del text refós, i hi afegeix una nova lletra j); el contingut d'aquestes lletres procedeix del desdoblament de la lletra i) del text de 1996, i es refereixen, respectivament, al contingut de la base de dades —lletra i)— i a la base de dades mateixa —lletra j)—.

Pel que fa al dret de transformació de l'article 21 del text refós, l'article 3 de la Llei afegeix un paràgraf segon al seu número 1. L'addició del terme «reordenació», procedent de la Directiva 96/9/CE, en el mateix apartat en què es defineix el concepte de transformació, requereix, en el cas de les bases de dades protegides pel dret d'autor, l'acte de modificació que, per a aquest cas concret, queda cobert per aquest dret; així mateix, el seu número 2 ha estat aclarit adaptant-ne la redacció a la que es desprèn de l'article 5.e) de la Directiva.

Finalment, pel que fa al dret d'autor, l'article 4 de la Llei introdueix modificacions en el capítol del text refós relatiu als límits.

Així mateix, l'article 4 de la Llei crea uns altres dos articles, el 40 bis i el 40 ter. El primer es crea no només per tal d'incorporar el punt 3 de l'article 6 de la Directiva sinó també a l'efecte d'ampliar-ne l'abast en el mateix sentit que ho fan l'article 13 de l'Acord sobre els aspectes dels drets de propietat intel·lectual relacionats amb el comerç (ADPIC) i l'article 10 del recent Tractat de l'Organització Mundial de la Propietat Intel·lectual (OMPI) sobre drets d'autor. Pel que fa a l'article 40 ter, aquest s'ocupa de salvaguardar l'aplicació d'altres disposicions legals amb relació a la protecció de les bases de dades que preveu el llibre I.

Tampoc no és procedent incorporar l'article 12 de la Directiva, dedicat a les sancions, perquè el títol I del llibre III del text refós regula àmpliament les accions i els procediments.

El capítol II de la Llei es dedica al dret «sui generis».

Com que aquest dret representa una novetat en el nostre ordenament jurídic, ha calgut crear un nou títol VIII en el llibre II del text refós de la Llei de propietat

intel·lectual dedicat a aquesta matèria, integrat per cinc articles numerats del 133 al 137, ambdós inclosos, que s'ocupen dels diversos aspectes de la protecció d'aquest dret.

D'altra banda, s'afegeix un nou article 164 al llibre IV del text refós que s'ocupa dels beneficiaris de la protecció del dret «sui generis».

El capítol III de la Llei crea, mitjançant un únic article, quatre noves disposicions transitòries per incorporar el joc dels terminis d'aplicació del contingut de la Directiva 96/9/CE.

La raó de la disposició derogatòria primera d'aquesta Llei és que la lletra c) del número 3 de l'article 20 del text refós de 1996 va traslladar l'article 4.2 de la Llei 28/1995, d'11 d'octubre, d'incorporació de la Directiva 93/83/CEE sobre el cable i el satèl·lit. L'article 4.2 esmentat va introduir indegudament amb caràcter de permanència un precepte que realment es referia a una situació transitòria, la qual es recollia, al seu torn, en la disposició transitòria única de la Llei 28/1995 esmentada; en conseqüència, i a instàncies de la Comissió Europea, es procedeix a la derogació esmentada.

CAPÍTOL I

Dret d'autor

Article primer.

L'article 12 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, té la redacció següent:

«Article 12. *Col·leccions. Bases de dades.*

1. També són objecte de propietat intel·lectual, en els termes que preveu el llibre I d'aquesta Llei, les col·leccions d'obres alienes, de dades o d'altres elements independents com són les antologies i les bases de dades que per la selecció o disposició dels seus continguts constitueixen creacions intel·lectuals, sens perjudici, si escau, dels drets que subsisteixin sobre aquests continguts.

La protecció que aquest article reconeix a aquestes col·leccions es refereix únicament a la seva estructura per tal com és una forma d'expressió de la selecció o disposició dels seus continguts, als quals no és extensiva.

2. A l'efecte d'aquesta Llei, i sens perjudici del que disposa l'apartat anterior, es consideren bases de dades les col·leccions d'obres, de dades o d'altres elements independents disposats de manera sistemàtica o metòdica i accessibles individualment per mitjans electrònics o d'una altra forma.

3. La protecció que es reconeix a les bases de dades en virtut d'aquest article no s'aplica als programes d'ordinador que s'utilitzen en la fabricació o en el funcionament de bases de dades accessibles per mitjans electrònics.»

Article segon.

1. La lletra i) de l'apartat 2 de l'article 20 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, té la redacció següent:

«i) L'accés públic en qualsevol forma a les obres incorporades a una base de dades, encara que aquesta base de dades no estigui protegida per les disposicions del llibre I d'aquesta Llei.»

2. S'afegeix a l'apartat 2 de l'article 20 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial

decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, el paràgraf de la nova lletra j) el contingut del qual és el següent:

«j) La realització de qualsevol dels actes anteriors, respecte a una base de dades protegida pel llibre I d'aquesta Llei.»

Article tercer.

L'article 21 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, té la redacció següent:

«Article 21. *Transformació.*

1. La transformació d'una obra comprèn la seva traducció, adaptació i qualsevol altra modificació de la seva forma que derivi en una obra diferent.

Quan es tracti d'una base de dades a què fa referència l'article 12 d'aquesta Llei, també es considera transformació la reordenació d'aquesta base de dades.

2. Els drets de propietat intel·lectual de l'obra que resulti de la transformació corresponen a l'autor d'aquesta última, sens perjudici del dret de l'autor de l'obra preexistent d'autoritzar, durant tot el termini de protecció dels seus drets sobre aquesta base de dades, l'explotació d'aquests resultats en qualsevol forma i especialment mitjançant la seva reproducció, distribució, comunicació pública o nova transformació.»

Article quart.

1. El títol III del llibre I del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, té la denominació següent: «Durada, límits i salvaguarda d'altres disposicions legals».

2. Els articles 31, 34 i 35 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, tenen la redacció següent:

«Article 31. *Reproducció sense autorització.*

1. Les obres ja divulgades es poden reproduir sense l'autorització de l'autor, i sens perjudici del que disposa l'article 34 d'aquesta Llei, en els casos següents:

1r. Com a conseqüència d'un procediment judicial o administratiu o per deixar-ne constància.

2n. Per a ús privat del copista, sens perjudici del que disposen els articles 25 i 99.a) d'aquesta Llei, i sempre que la còpia no sigui objecte d'utilització col·lectiva ni lucrativa.

3r. Per a ús privat d'invidents, sempre que la reproducció es faci pel sistema Braille o un altre procediment específic i que les còpies no siguin objecte d'utilització lucrativa.»

«Article 34. *Utilització de bases de dades per l'usuari legítim i limitacions als drets d'explotació del titular d'una base de dades.*

1. L'usuari legítim d'una base de dades protegida en virtut de l'article 12 d'aquesta Llei o de les seves còpies pot dur a terme, sense l'autorització de l'autor de la base, tots els actes que siguin necessaris per accedir al contingut de la base de dades i per fer-ne una utilització normal, encara que estiguin afectats per un dret exclusiu de l'autor.

En la mesura que l'usuari legítim estigui autoritzat a utilitzar només una part de la base de dades, aquesta disposició és aplicable únicament a la part afectada.

Qualsevol pacte que vagi en contra del que estableix aquesta disposició serà nul de ple dret.

2. Sens perjudici del que disposa l'article 31, no es necessita l'autorització de l'autor d'una base de dades protegida en virtut de l'article 12 d'aquesta Llei i que hagi estat divulgada:

a) Quan, tractant-se d'una base de dades no electrònica, se'n faci una reproducció amb finalitats privades.

b) Quan s'utilitzi amb finalitats d'il·lustració en l'ensenyament o d'investigació científica, sempre que es faci en la mesura justificada per l'objectiu no comercial que es persegueixi i indicant-ne, en qualsevol cas, la font.

c) Quan s'utilitzi per a finalitats de seguretat pública o a l'efecte d'un procediment administratiu o judicial.»

«Article 35. *Utilització de les obres en ocasió d'informacions d'actualitat i de les situades en vies públiques.*

1. Qualsevol obra susceptible de ser vista o sentida en ocasió d'informacions sobre esdeveniments de l'actualitat pot ser reproduïda, distribuïda i comunicada públicament, però només en la mesura que ho justifiqui aquesta finalitat informativa.

2. Les obres situades permanentment en parcs, carrers, places o altres vies públiques poden ser reproduïdes, distribuïdes i comunicades lliurement per mitjà de pintures, dibuixos, fotografies i procediments audiovisuals.»

3. S'afegeix un article al capítol II del títol III del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, que porta el número 40 bis i que té la redacció següent:

«Article 40 bis. *Disposició comuna a totes les d'aquest capítol.*

Els articles d'aquest capítol no es poden interpretar de manera que permetin que la seva aplicació causi un perjudici injustificat als interessos legítims de l'autor o que vagi en detriment de l'exploatació normal de les obres a què es refereixen.»

4. S'afegeix, sota la denominació de «Salvaguarda d'aplicació d'altres disposicions legals», un capítol III al títol III del llibre I del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril.

El capítol esmentat en el paràgraf anterior té un sol article que porta el número 40 ter i que té la redacció següent:

«Article 40 ter. *Salvaguarda d'aplicació d'altres disposicions legals.*

El que disposen els articles d'aquest llibre I, sobre la protecció de les bases de dades, s'entén sens perjudici de qualsevol altra disposició legal que afecti l'estructura o el contingut de qualsevol d'aquestes bases, com ara les relatives a altres drets de propietat intel·lectual, dret "sui generis", sobre

una base de dades, dret de propietat industrial, dret de la competència, dret contractual, secrets, protecció de les dades de caràcter personal, protecció dels tresors nacionals o sobre l'accés als documents públics.»

CAPÍTOL II

Dret «sui generis»

Article cinquè.

La denominació de l'actual llibre II del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, és «Dels altres drets de propietat intel·lectual i de la protecció "sui generis" de les bases de dades».

Article sisè.

1. El títol VII del llibre II del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, té la denominació següent: «Disposicions comunes als altres drets de propietat intel·lectual».

2. Els articles 131 i 132 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, tenen la redacció següent:

«Article 131. *Clàusula de salvaguarda dels drets d'autor.*

Els altres drets de propietat intel·lectual reconeguts en aquest llibre II s'entenen sens perjudici dels que corresponguin als autors.

Article 132. *Aplicació subsidiària de disposicions del llibre I.*

Les disposicions que contenen la secció 2 del capítol III del títol II i el capítol II del títol III, ambdós del llibre I d'aquesta Llei, s'apliquen, amb caràcter subsidiari i en el que els afecta, als altres drets de propietat intel·lectual que regula aquest llibre.»

3. S'afegeix un nou títol al llibre II del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, que té la denominació i el contingut següents:

«TÍTOL VIII

Dret "sui generis" sobre les bases de dades

Article 133. *Objecte de protecció.*

1. El dret "sui generis" sobre una base de dades protegeix la inversió substancial, avaluada qualitativament o quantitativament, que hi fa el fabricant ja sigui de mitjans financers, d'ocupació de temps, d'esforç, energia o d'altres de naturalesa similar, per a l'obtenció, la verificació o la presentació del contingut.

Mitjançant el dret a què es refereix el paràgraf anterior, el fabricant d'una base de dades, definida a l'article 12.2 d'aquest text refós de la Llei de propietat intel·lectual, pot prohibir l'extracció i/o la reutilització de la totalitat del contingut d'aquesta base de dades o d'una part substancial, avaluada qualitativament o quantitativament, sempre que l'obtenció, la verificació o la presentació d'aquest

contingut representin una inversió substancial des del punt de vista quantitatiu o qualitatiu. Aquest dret es pot transferir, cedir o donar en llicència contractual.

2. No obstant el que disposa el paràgraf segon de l'apartat anterior, no estan autoritzades l'extracció i/o la reutilització repetides o sistemàtiques de parts no substancials del contingut d'una base de dades que suposin actes contraris a una explotació normal d'aquesta base o que causin un perjudici injustificat als interessos legítims del fabricant de la base.

3. A l'efecte d'aquest títol s'entén per:

a) Fabricant de la base de dades, la persona natural o jurídica que pren la iniciativa i assumeix el risc de fer les inversions substancials orientades a l'obtenció, la verificació o la presentació del contingut de la base.

b) Extracció, la transferència permanent o temporal de la totalitat del contingut d'una base de dades o d'una part substancial a un altre suport sigui quin sigui el mitjà utilitzat o la manera com es faci.

c) Reutilització, qualsevol forma de posar a disposició del públic la totalitat del contingut de la base o d'una part substancial mitjançant la distribució de còpies en forma de venda o d'una altra transferència de la seva propietat o de lloguer, o mitjançant la transmissió en línia o en altres formes. A la distribució de còpies en forma de venda en l'àmbit de la Unió Europea li és aplicable el que disposa l'apartat 2 de l'article 19 d'aquesta Llei.

4. El dret que preveu el paràgraf segon de l'apartat 1 anterior s'aplica amb independència de la possibilitat que aquesta base de dades o el seu contingut estiguin protegits pel dret d'autor o per altres drets. La protecció de les bases de dades pel dret que preveu el paràgraf segon de l'apartat 1 anterior s'entén sens perjudici dels drets sobre el seu contingut.

Article 134. *Drets i obligacions de l'usuari legítim.*

1. El fabricant d'una base de dades, sigui quina sigui la forma en què ha estat posada a disposició del públic, no pot impedir a l'usuari legítim d'aquesta base extreure'n i/o reutilitzar-ne parts no substancials del contingut, avaluats de manera qualitativa o quantitativa, amb independència de la finalitat a què es destini.

En els supòsits en què l'usuari legítim estigui autoritzat a extreure i/o a reutilitzar només una part de la base de dades, el que disposa el paràgraf anterior s'aplica únicament a la part afectada.

2. L'usuari legítim d'una base de dades, sigui quina sigui la forma en què hagi estat posada a disposició del públic, no pot dur a terme els actes següents:

a) Els que siguin contraris a una explotació normal d'aquesta base o lesionin injustificadament els interessos legítims del fabricant de la base.

b) Els que perjudiquin el titular d'un dret d'autor o de qualsevol dels drets que reconeixen els títols I a VI del llibre II d'aquesta Llei i que afecten obres o prestacions que continguin la base.

3. Qualsevol pacte que vagi en contra del que estableix aquesta disposició serà nul de ple dret.

Article 135. *Excepcions al dret "sui generis".*

1. L'usuari legítim d'una base de dades, sigui quina sigui la forma en què aquesta base hagi estat posada a disposició del públic, pot extreure i/o reutilitzar una part substancial del contingut d'aquesta base sense tenir l'autorització del fabricant de la base en els casos següents:

a) Quan es tracti d'una extracció amb finalitats privades del contingut d'una base de dades no electrònica.

b) Quan es tracti d'una extracció amb finalitats il·lustratives d'ensenyament o d'investigació científica en la mesura justificada per l'objectiu no comercial que es persegueix i sempre que se n'indiqui la font.

c) Quan es tracti d'una extracció i/o reutilització amb finalitats de seguretat pública o a l'efecte d'un procediment administratiu o judicial.

2. Les disposicions de l'apartat anterior no es poden interpretar de manera que en permetin l'aplicació de manera que es causi un perjudici injustificat als interessos legítims del titular del dret o que es vagi en detriment de l'explotació normal de l'objecte protegit.

Article 136. *Termini de protecció.*

1. El dret que preveu l'article 133 neix en el mateix moment en què es considera finalitzat el procés de fabricació de la base de dades, i expira quinze anys després de l'1 de gener de l'any següent a la data en la qual s'hagi acabat aquest procés.

2. En els casos de bases de dades que s'hagin posat a disposició del públic abans de l'expiració del període que preveu l'apartat anterior, el termini de protecció expira al cap de quinze anys a comptar de l'1 de gener següent a la data en què la base de dades hagi estat posada a disposició del públic per primera vegada.

3. Qualsevol modificació substancial, avaluada de manera quantitativa o qualitativa, del contingut d'una base de dades i, en particular, qualsevol modificació substancial que resulti de l'acumulació d'addicions, supressions o canvis successius que condueixin a considerar que es tracta d'una nova inversió substancial, avaluada des d'un punt de vista quantitatiu o qualitatiu, permet atribuir a la base resultant de la inversió esmentada un termini de protecció propi.

Article 137. *Salvaguarda d'aplicació d'altres disposicions.*

El que disposa aquest títol s'entén sens perjudici de qualsevol altra disposició legal que afecti l'estructura o el contingut d'una base de dades, com ara les relatives al dret d'autor o altres drets de propietat intel·lectual, el dret de propietat industrial, el dret de la competència, el dret contractual, secrets, protecció de les dades de caràcter personal, protecció dels tresors nacionals o sobre l'accés als documents públics.»

4. Com a conseqüència del que estableix l'apartat anterior, els articles 133 a 158, ambdós inclosos, del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovada pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, han d'anar numerats del 138 al 163, ambdós inclosos.

Així mateix, els articles que s'esmenten a continuació es modifiquen de la manera següent:

Article 20.4.f):

On diu: «article 153», ha de dir: «article 158».

Article 25:

Número 10: on diu: «article 154», ha de dir: «article 159».

Número 20: on diu: «article 137», ha de dir: «article 142».

Número 23: on diu: «article 149», ha de dir: «article 154».

Article 103:

On diu: «article 137.3a., paràgraf segon», ha de dir: «article 142.3a., paràgraf segon».

On diu: «article 136.3», ha de dir: «article 141.3».

On diu: «article 134.2», ha de dir: «article 139.2».

Article 138:

On diu: «article 134», ha de dir: «article 139».

On diu: «article 135», ha de dir: «article 140».

On diu: «article 136», ha de dir: «article 141».

Article 143:

On diu: «article 136», ha de dir: «article 141».

On diu: «article 137», ha de dir: «article 142».

Article 159:

Número 1: on diu: «article 143», ha de dir: «article 148»; on diu: «article 144», ha de dir: «article 149».

Número 3: on diu: «article 151», ha de dir: «article 156».

5. S'afegeix un nou article al llibre IV del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, amb la numeració, el rètol i el contingut següents:

«Article 164. *Beneficiaris de la protecció del dret "sui generis"*.

1. El dret que preveu l'article 133 s'aplica a les bases de dades dels fabricants o els drethavents de les quals siguin nacionals d'un Estat membre o tinguin la seva residència habitual al territori de la Unió Europea.

2. L'apartat 1 d'aquest article també s'aplica a les societats i les empreses constituïdes d'acord amb la legislació d'un Estat membre i que tinguin la seu oficial, l'administració central o el centre principal d'activitats en la Unió Europea; no obstant això, si la societat o l'empresa tenen en el territori esmentat únicament el domicili social, les operacions que duen a terme han d'estar vinculades de manera efectiva i contínua a l'economia d'un Estat membre.

CAPÍTOL III

Altres disposicions

Article setè.

S'afegeixen quatre disposicions transitòries al text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, amb la numeració, el rètol i el contingut següents:

«Disposició transitòria quinzena. *Aplicació de la protecció que preveu el llibre I a les bases de dades finalitzades abans de l'1 de gener de 1998.*

La protecció que preveu aquesta Llei, pel que fa al dret d'autor, s'aplica també a les bases de dades finalitzades abans de l'1 de gener de 1998, sempre que en aquesta data compleixin els requisits que exigeix aquesta Llei pel que fa a la protecció de bases de dades pel dret d'autor.

Disposició transitòria setzena. *Aplicació de la protecció que preveu el llibre II, pel que fa al dret "sui generis", a les bases de dades finalitzades dins els quinze anys anteriors a l'1 de gener de 1998.*

1. La protecció que preveu l'article 133 d'aquesta Llei, pel que fa al dret "sui generis", s'aplica igualment a les bases de dades de fabricació de les quals s'hagi acabat durant els quinze anys precedents a l'1 de gener de 1998, sempre que en aquesta data compleixin els requisits que exigeix l'article 133 d'aquesta Llei.

2. El termini dels quinze anys de protecció de les bases de dades a què es refereix l'apartat anterior es compta a partir de l'1 de gener de 1998.

Disposició transitòria dissetena. *Actes conclusos i drets adquirits abans de l'1 de gener de 1998 en relació amb la protecció de les bases de dades.*

La protecció que preveuen les disposicions transitòries quinzena i setzena s'entén sens perjudici del actes conclusos i dels drets adquirits abans de l'1 de gener de 1998.

Disposició transitòria divuitena. *Aplicació a les bases de dades finalitzades entre l'1 de gener i l'1 d'abril de 1998 de la protecció que preveuen el llibre I i el llibre II, respecte al dret "sui generis"*.

La protecció que preveu aquesta Llei pel que fa al dret d'autor, així com la que estableix el seu article 133 respecte al dret "sui generis", també s'aplica a les bases de dades finalitzades durant el període comprès entre l'1 de gener i l'1 d'abril de 1998.»

Disposició derogatòria primera. *Derogació de la lletra c) de l'apartat 3 de l'article 20 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril.*

Queda derogada la lletra c) de l'apartat 3 de l'article 20 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril.

Disposició derogatòria segona. *Abast de la derogació normativa.*

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entrarà en vigor l'1 d'abril de 1998.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 6 de març de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

8788 *LLEI 6/1998, de 13 d'abril, sobre règim del sòl i valoracions.* («BOE» 89, de 14-4-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

1. Les reformes successives de la nostra legislació urbanística han anat incrementant la complexitat d'aquest sector de l'ordenament jurídic en multiplicar, de vegades innecessàriament, les intervencions administratives en les diverses fases dels processos de desenvolupament urbà, cosa que, juntament amb la limitació de l'oferta de sòl, ha contribuït decisivament a demorar fins a extrems desraonats la finalització de les operacions d'urbanització i d'edificació ulterior, i n'ha fet imprevisible el cost, alhora que dificulta una programació adequada de les activitats empresarials corresponents, amb l'encariment consegüent del producte final.

L'última d'aquestes reformes, que va dur a terme la Llei 8/1990, de 25 de juliol, i que recull el text refós de la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1992, de 26 de juny, que ha estat objecte de la Sentència del Tribunal Constitucional de 20 de març de 1997 («Butlletí Oficial de l'Estat» de 25 d'abril), va portar aquesta línia de tendència a les seves últimes conseqüències i el seu fracàs, que avui és impossible d'ignorar, reclama una rectificació enèrgica l'objectiu de la qual no pot ser cap altre que la recerca d'una flexibilitat més gran que, d'una banda, elimini els factors de rigidesa que s'han anat acumulant i, de l'altra, assegurui a les administracions públiques responsables de la política urbanística una capacitat d'adaptació més gran a una conjuntura econòmica canviant, en la qual els cicles d'expansió i recessió se succeeixen amb una rapidesa extraordinària.

El legislador estatal, que constitucionalment no té competències en matèria d'urbanisme i d'ordenació del territori en sentit propi, no pot afrontar tot sol aquesta tasca, a la qual només pot aportar una solució parcial posant a contribució la seva competència indiscutible per regular, com ha reconegut aquesta Sentència del Tribunal Constitucional, les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat en l'exercici del dret de propietat del sòl a tot el territori nacional, així com regular altres matèries que incideixen en l'urbanisme com són l'expropiació forçosa, les valoracions, la responsabilitat de les administracions públiques o el procediment administratiu comú.

Per això, la seva obra reclama que sigui continuada pels legisladors de les diferents comunitats autònomes, si no la reforma que ara s'inicia quedaria incompleta.

2. Dins d'aquests límits concrets, que comprenen inequívocament la determinació de les diverses classes de sòl com a pressupòsit mateix de la definició de les condicions bàsiques del dret de propietat urbana, aquesta Llei pretén facilitar l'augment de l'oferta de sòl i fer possible que tot el sòl que encara no ha estat incorporat al procés urbà, i en què no concorrin motius per a la seva preservació, es pugui considerar susceptible de ser urbanitzat. Tot això d'acord amb el planejament i la legislació territorial o sectorial, i tenint en compte els seus valors ambientals, paisatgístics, històrics, arqueològics, científics o culturals, la seva riquesa agrícola, forestal, ramadera o d'altra mena, o la seva inadequació justificada per al desenvolupament urbà. Així mateix, cal tenir present que la reforma del mercat del sòl en el sentit d'una liberalització més gran que n'incrementi l'oferta forma part de la reforma estructural necessària de l'economia espanyola, per a la qual el legislador estatal té les competències que li atribueix l'article 149.1.13a de la Constitució espanyola.

Per tant, en aquest sòl urbanitzable tan ampli que, seguint aquest criteri, han de delimitar els plans, s'hi podran promoure actuacions urbanístiques en els termes que precisi la legislació urbanística que en cada cas sigui aplicable, i sempre, naturalment, de conformitat amb les previsions de l'ordenació urbanística i dels plans i els projectes sectorials. En aquestes actuacions, el promotor de l'execució ha d'assegurar, a costa seva, les infraestructures de connexió amb els sistemes generals que la naturalesa i la intensitat de les actuacions requereixin en cada cas i, fins i tot, el reforçament i la millora d'aquests sistemes generals si és necessari. Aquestes exigències, considerades mínimes, contribueixen com a tals a delimitar les condicions bàsiques de l'exercici del dret de propietat.

El règim urbanístic del sòl prescindeix així d'imposar als propietaris un sistema d'actuacions programades per l'Administració, sense dades ni garanties efectives que n'assegurin l'execució, que l'Administració només està en condicions d'oferir en relació amb les seves actuacions. Això no implica en cap cas una renúncia de la funció directiva i orientadora consubstancial a la idea de pla. Contràriament, la Llei parteix de l'exercici efectiu d'aquesta funció pel planejament general, que pot i ha de fixar en tot cas l'estructura general del territori, és a dir, la imatge de la ciutat que la comunitat que l'aprova considera desitjable, ja que aquesta és una referència de la qual, en cap cas, no es pot prescindir.

Aquesta és la idea general de què parteix la Llei per tal de no introduir, des de la definició de l'estatut jurídic bàsic de la propietat del sòl, rigideses innecessàries que puguin impedir que els legisladors autonòmics i les administracions públiques competents despleguin polítiques urbanístiques més flexibles i amb una capacitat d'adaptació més gran a les circumstàncies canviant en el context d'una economia la globalització de la qual la fa especialment sensible als canvis de conjuntura.

D'aquesta manera, la flexibilitat necessària que s'ha trobat a falta tant en el passat es justifica amb la salvaguarda imprescindible dels interessos públics.

Tanmateix, la flexibilitat que la Llei persegueix per tal d'evitar l'escassetat de sòl no ha de conduir a un règim d'absoluta discrecionalitat de les autoritats urbanístiques a l'hora de decidir sobre la viabilitat de les iniciatives que es promoguin en l'àmbit del sòl urbanitzable. Per això, la Llei ha previst que el dret a promoure la transformació d'aquest sòl instant l'Administració que aprovi el planejament de desenvolupament es podrà exercir des del moment en què el planejament general hagi delimitat els àmbits corresponents o s'hagin establert les condicions per al seu desenvolupament, i d'altra banda correspon a les comunitats autònomes la regu-